

Всичко съдейства за добро на тези, които любят Бога.

(Римляни 8:28)

Когато наоколо е светло, ние знаем къде се намираме и накъде отиваме, можем да видим пътния знак и да разберем колко още път ни остава да извървим. Когато е светло, ние виждаме и препятствията, които са на пътя и можем да различим приятелят от врага. Когато има светлина, има знание, има увереност. В тъмнината няма нищо. Ние се чувстваме сами, изоставени и захвърлени. Някой е нарекъл това чувство „Сахара в сърцето“ или „тъмна нощ в душата“. „Тъмна нощ в душата“ е тогава, когато нашите многобройни въпроси „Защо?“ остават без отговор, когато обичайните източници на благодат-молитва, служение, хваление, не могат да повдигнат нашия сломен дух, когато не ни докосва никаква духовност, когато придобитите формули във вярата ни изведнъж се окажат празни, когато в живота ни се случат събития, заради които не сме в състояние да прославим Бога, и заради които даже не можем вече да се молим. Нещата са все по-лоши и тъмнината е все по-гъста и черна. Бог продължава да не ни дава отговор защо дадено нещо ни се случва и Той сякаш не вижда страданието ни. И ние оставаме в тъмнина и без отговор.

Тази така наречена „тъмна нощ в душата“ е неизбежно и напълно естествено преживяване за всеки вярващ. Светиите от всички времена са вървяли по този мрачен за нас път. За това се говори и в псалмите- „Докога, Господи? Завинаги ли ще ме забравиш? Докога ще криеш лицето Си от мене?“

Познавате ли това преживяване? Може би и вие можете да кажете: „Тъмнината стана мой близък приятел.“

Ако перифразираме думите на пророк Исаия в 50:10, те ще звучат така:

“Нека този, който ходи в тъмнина и няма светлина да възложи надеждата си на името Господне и да се опре на своя Бог.” Има опора и там, където няма светлина! И именно в тъмнината се проявява нашето послушание към Бога.

Боже! „Наистина, Ти Си Бог съкровен (Който крие Себе Си), Бог израилев, Спасител.” (Исая 45:15) В един миг, Бог може да е много близък и мощен, но в следващия миг да се окаже далечен и скрит от нас. Като Негов народ, ние силно копнеем да чувстваме Неговата постоянна близост и неразделна част от нашата вяра е увереността в това, че Бог е винаги с нас. Но когато сме в пътя на тъмнината е много трудно да продължим напред с увереност. Тогава именно трябва да устояваме като се облегнем на Него и търпеливо се оставим да ни изведе от мрака, защото изход винаги има, какъвто и да е той- Бог знае кое е най доброто за нас! И точно тогава, на пътя на тъмнината, се вижда дали нашата вяра има корен в Господа Исуса Христа!

И знайте едно- ние можем спокойно да кажем на Бог за това, което става в душата ни. Изключително важно за нас е да изкараме навън болката от душата ни. Понякога, единствения начин да преживеем тази болка, е като я изкажем на глас пред Бога. Затова, помогни ни, Господи, дай ни сила когато се намираме на пътя на тъмнината, за да устояваме когато сме без светлина и да укрепим сърцата си в надеждата за Твоята благост и близост, защото Ти, Господи Исусе, идваш скоро за нас!

Светлина за теб